

Udgivet af social-demokratiske Arbejderforeninger.

Apronement! sam! Apartmentabier a 10 Duc pr. Feklinis modera.
see Kentest. Botengada 88. Strom.

sig i Forbindelse med de øvrige Landes Arbejderbestyrelser for at lede den fremtidige Udvandring paa en for vor Læres Udbredelse hensigtsmæssig Maade.

Birkelig og tilsyneladende
Rigdom.

(Efter det amerikanske Blad „Herbote“.)

3 vore Dage, der er Verdensstrifernes og Forretningsskandsningernes Guldbulder, er Jædet saa iøjenslående for den tænkende Afskuer, som den forhaandensværende Vælden i Xingenes Bærdi, hvorved mange forskellige tilintetliges og i hoorden en nogenlunde Sikkerhed ved Bærdiansættelsen af Genstanden gøres umulig. Denne Vælden i Bærdiansættelserne tude: paa, at Xingenes Pris ikke er en naturlig men en kunstig, i alle Naturkræfter, der anvendes i Produktionsens Tjeneste, vider med hver Regelmæssighed og sender ikke engang Umønsteligheder fra Regalen. Derimod Menneskene gav alle Ting disse naturlige Bærdi, det vil sige, den Bærdi som de har, idet de agterendes som Fornøjelses- eller Nødvendighedsbegjær"ande — Nøjsteværdien, som Nationaløkonomerne falder den —, saa vilde Xingenes Bærdi kun skintuere meget lidt eller slet ikke; mindst Forandring vilde den være i Prierte paa de for alle Mennesker nødvendige Genstande, og større Forandring i Forhold til, om Tingene var nødvendige, nyttige eller blot behagelige. Men da den menneskelige Indbildningskraft kan tillægge enhver Ting en større eller mindre Bærdi end den virkelige, og da Sjælbildninger i den Retning kan blive til Gølleflid og til Gøllelov, saa bliver derud af kæmpemæssige Unæb- og Dørvurderinger, der kan være i Mærkskrifter og som bringer Menneskehedene i Altske, forslorlig.

Da nu Social-Demokrater har den
Opgave at bringe Verdenslisterne i
Dørenseffemmelie med Naturolovene, ihet
de kunstige Mennekkeløve, der kun beror paa
Indbildning, affkøles, saa gives der jo
alle Social-Demokrater ikke nogen vigtigere
Genstand for Tænkning, end en lunders-
gølle af, hvad der er en Tings naturlig
Verdi — Nytte-Værdien — og hvad der
er dens kunstige eller indbildte Værdi, sam-
en lundersgølle af, hvilke Ting der har en
naturlig Verdi, og hvilke der kun har en
indbildt Verdi. Til de Ting, der har en
naturlig Verdi — altsaa en Nytteværdi
— maa regnes Levedsmidler, Klæder,
Fød, Arbejdsmidler o.s., samt Alt, hvad
der er nødvendigt for at frembringe disse
Ting, saasom Videnskaben og Kunstens
Frembringelse, Undervisning, Bilerne til
Befordring fra det ene Sted til det andet
af Menneker og Væser, Kultivering af
Jorden, kort sagt Alt, hvad menneskelig
Arbejde frembringer ved Naturkrafternes
Hjælp til Opholdelse, Fortjeneste og For-
ædling af Menneksekædens Tilværelse.
Alt Andet har kun en Skønne-
værdi.

Denne Klassificering ubelutet enhver Misforstaaelse. De forskellige Levesmidler kan have en fra hverandre forskellig Pris, da Trangen til den ene eller den anden af disse kan være forskellig i Forhold til Klima, Presubstitutionshed og Brugsvejemed; men da de er frembragte af de samme naturlige og menneskelige Arbejde i Forening med Naturens Arbejde, og da de er uundværlige til Menneskefæslens og Husholdets, saa er deres naturlige Værdi klar og i Sine faldbene. Blødt Levesmidlerne maa aller de have den højeste Værdi, de er mættende og nærende, en ringere Værdi, der vel er oplysnende men uundværlig, og den ringeste Værdi de, der blot er Læskemidler uden hverlig Næringskraft. Heller ikke vil Nogen kunne frastøde Rækningsstykker en naturlig Værdi, om endog disse har en forskellig Værdi i Forhold til, om de i Betragtning af klimatiske og andre Forhold er nødvendige, om de blot tjene som Prydelser, eller om de simpelthen kun kan regnes som Gitterkask. Det samme gælder om Solger og alle andre ovennævnte naturlige Værdier. En Bant, Zernbane eller hvilken som helst anden Altkend, derimod, har ingen naturlig Værdi; men kun en kunstig, der er fremkommen ved Svæber, Løse eller Vagende. Sel er de frembragte ved Menneskenes Arbejde me

Hjælp af Naturkræfterne, men medens de
det legemliggjorte Arbejde i dem maaske er
5 Centis værd, er Attiens kunstige Værk
maaske 100 Dollars, og den maa derfor
være højt værdløs. Heller ikke lader At-
tien sig enten kjøbe, eller anvende som Klæ-
ningsstykke, som Deboelse, eller som Væd-
ringsgenstand, og som Brændselmaterial
er den maaske en Hundebæbel af de 5 Cent
værd. Det menneskelige Genfremstrib til
afvinding af det sociale Liv, bliver ved Attien
af den Slags vi nu til Dags kender, in-
dere hindret end fremmet. Det samme

Tilføjet med Hypotheker, Stats- og Kommuneobligationer. Desaa er det findes kun for nogle faa Cents legemliggjort Arbejde medens den tunghjerte Værdienstetlelse bringer dem op til en Pris af Hundreder, ja Tusinder Dollars. Alle disse Papirarbejder er iom medrivende til Konvulsionstægnens Grubehelse og til det sociale Fremfald, allerede Intet værd; ja de er endog udygtige fladejste fordi de maa forrentes, og altsaa lægger en Stat paa det uplygte Arbejde, der skal til Bæst bringe Brugsvarerne. Der er ikke nødvendigt, gennem en vidtskiftet Forflaring at læge al betvivle Socialismen, men at se, at en Stat paa Arbejdet, for hvilken der ikke pves nogen som helst tilsvarende Bærdigensland.

Når indvender mod os, at disse Repræsentative Børn, og at de som laabende løber sig i den almindelige Omsætning ombytte med et tilsvarende Belsvi-tylslings Værdier. For en Altit eller en Statsobligation af en Ravnepærdial 100 Dollars, kan man købe Lærnesmidler, Klader, Bolig osv. for 100 Dollars. Vi svarer hertil: Det er rigtigt, men længe Mitten eller Obligationen ikke har tabt sin Værdi. Kjøbet af en Omkæmpighed, at de kan reduceres til et Intet, eller omrent et Intet — hvad der ikke kan lide med Lærnesmidler osv. — viser, at de kun har Anvendelsen at taffe for deres foreløbige Værdi. Tilbedet af en elsket Person er ogsaa et Repræsentativt; men mon det er lige meget om jeg har Billedet eller den elskede Person selv? En Repræsentant, som Borgemeister sender til den lovgivende Forsamling, gør som hele Verden ved, i Reglen ikke det, som Borgemeister selv vilde gøre, men han er Lovgiver mere for sin egen end for sine Vælgerses Fordels Styld. Pengene er ogsaa en Repræsentant og det endog for almindelige Ting, der er Genstand for Handel at Pengene imidlertid er Børnenes fuldstændige Modfælde, viser sig derved, at hine synker i Værdi, eftersom Antallet af disse stiger. Hele s. f. Eks. for en Karlundrede Åden 100 Dollars var Værdi lig 300 Gulds Gode, er de nu Værdi kun lig 60 Gulds. Den store Foranderlighed i Repræsentationsværdierne er ikke jult det, som gør Arbejdernes stærke Slabe, Rent den er meget forværrelsen den stærke Slabe for Arbejderne ligger i at de repræsentative Børner fortælle Renter for Intet, Renter, som Arbejdernaa betale, paa det, at Alle Arbejdernaa kan bryde og sælge i Overflodighed, samt ligesom de tager Mandarbejdernes i Tjeneste for ved Hjælp af dem at fløveblid alle Arbejde, og give Love, der, idet de foretager at fremme Almenvellet, kun opholder Mennefschens Fremstrib.

For ret at forstaa det Tryk, som Elms-
værkerne øver paa det arbejdsende Kolk-
er det nødvendigt først at indse, at enhver
Stikkardi hjælper til næsten at forbrødt
Stikkardiens Vælsk. En Jernbane af
Els., der har kostet at bygge en Million
Dollars, har derpaa udfæstet en Aktie eller
en Obligationssum af en Million Dollars
Hjælp og Fragtpriisen paa denne Jernban-
maa nu ansees for sa højt, at ikke blot
Drifts- og Vælskeshjælpssomfordringerne
derved dækkes, men der maa ogsaa kom-
me et Vælsk ud til Forrentning og Afbetaling
af den Ridsige Million. Naar denne Gælt-
er dækket, lyfter elligvel ikke Hjælp-
og Fragtpriiserne — som man skulde vente —
ned til blot at dække Drifts- og Vælske-
hjælpssomfordringerne, men Banen er nu
to Millioner værd, og denne Sum maa nu
forrentes af Jæbtalgerne. I Virkeligheden
stiller dette Forhold sig saaledes, at Aktier-
formerer sig i samme Grad som Afbetaling-
gerne finder Sted, det vil sige, at Vedkom-
men af en Aktie paa 100 Dollars erholdes
støttelig en anden, en tredje og en fjerde
Aktie, ligeledes paa 100 Dollars, og d-
nye Aktier bærer da samme Renter som
de gamle

Køber man et Hus for 3000 Dollars og udbetaler derved 1000 Dollars, samvirkende af Pantebrev paa 2000 Dollars, der skal forrentes med 7 pCt., og ikke fastsættes for om 12 Aar, saa har man i Betalt af denne Tid betalt i Renter og Rentes Renter næsten 2000 Dollars; Hvis man koster altsaa 5000 Dollars eller næsten det dobbelte af Købesummen. Imidlertid har Sælgeren af Huset kunnet speculere med Pantobligationen. Han har maaske anbragt den i en Bank som Depositum for et Aar paa 1500 Doll., med hvilket Beløb han har haft en aarlig Rentforrentjeneste af 500 Doll., der i 12 Aar udgør 6000 Doll. Renterne deraf skal ved Køberen af Huset ikke betales, men En eller Anden maa betale dem, og den Betalende er altid Arbejderen. Paa denne Maade har en Kapitalist paa 3000 Doll. i Sælgerens Besiddelse forvandelt sig til en Kapital paa 11,000 Doll. og til den Kapitalformelle har Køberen givet ham Midlerne, nemlig ved at give ham 1000 Doll. kontant, en Pantobligation paa 2000 Doll. og 2000 Doll.

i Rente, hvorefter han har funnet tilføje sig en Spekulationsgejnst af 6000 Doll. Fremdeles maa der altsaa gives Selgeren Renter af 11,000 Doll., og naar han ipe-
tulerer Lyffelig videre, vil inden lang Tid Arbejderne have at betale ham en lige saa stor Sum aarlig i Renter. Forholdet som vi her har frembragt er iffe en Un-
tagelse eller ualmindelig, men truet med en meget hverdags og grebet ud af det virkelige Liv. Derleem iHilanden var overensstemmende med Foruften, vilde jeg oveni det ingen Rente have haft at betale af min Obligation paa 2000 Doll., eller i hvert Fald kun en meget lav; jeg vilde da i saa Aar have funnet afbetale min Gæld, og Selgeren vilde iffe have erhølet ud over de 3000 Doll., mere end faa-
meget, at hans Røje ved Forretningen var blevet betalt, og iffe en Sum, hvor-
med han kunde ipe-
tulerer.

Helligdagstøven. I Høgaars er der afgivet Erklæring af det Landbingsudvalg, som har været vedt at angaaende det fra Kollektinat indbente „Forslag til Lov om den øffentlige Fred paa Kollektivens Helligdag“. Udvalget kan ikke bifalde den Forsigelse fra det af Regeringen foreslagte Forslag, hvorefter kun de Arbejdsskifter, der maa forkyrre Helligdagenes Fred ved den Larm, hvormed de er forbundne, forkyrdes. Det er let at paa disse Arbejdsskifter, der uden at medføre Larm, men ved den Maade, hvorpaa de udføres, forkyrre Helligdagens Fred; dertil hører saaledes forskyllte Arbejder Byggnatsarbejde ud mod Gaden, Arbejder i selve Gaden s. a. l. Det foreslaas derfor at revidere Bekæmmelsen saaledes, at den ogsaa rammer saadanne Arbejder. I semte Faretag foreslaas Ordene „Pladsag og Sag i Selvskab“ isærendt til „Sag og anden Eghedning“.

§ 7, om offentlige Ræder, foreslaar et Winbræt et al. (Wourter Veieren og Rader) at bibeholde Jaaledes som den fides i Regeringens Forslag; Altsaa allet (Granden, Kapler og Dræb) stikker derimod det Forslag, at offentlige Forsamlinger vel først maa affoldes i Stad, Røffad eller Land, søg efter at Folketistens Substjensfæ samme Steds er sluttet; men dog altid efter Kl. 4 selv om der da holdes Substjensfæ paa Stedet, naar der kun tagtages at Forsamlingen ikke er en saadan Ræder af Ruten eller Bedekvædet, at Substjensfæ dermed kan forbyttes.

Uaalget anser det ikke for rigtig, at § 8 i Regeringens Forslag er gaaet ud ved Behandlingen i Folketinget. Denne Paragraf udtaltes de Forbud, der i de foregaaende Paragrafer gælder for Tiden fra Kl. 9—4 om Helligdage, til at gælder hele Dagen for de seks i Forslaget nævnte tirkiske Helligdage. Lige saa lidt kan det billige, at den Del af Bekemmelserne § 9 er udsat, der selvbyr offentlige Forsamlinger stitener for de nu omtalte Helligdage. Disse Bekemmelser foreslaas derfor genoplaane.

Udvalget motiverer sit Standpunkt med „at det er vis på, at der er en stærk Stemning til Stede hos Befolkningen for Landstingets Ansættelse“ !!!

Trelaasforeningen. The Timber Trades Journal skriver i sin Markedsberetning for London under 3die de., at de opmuntrende Symptomer paa en genvald Omføining mere og mere træder frem. I en hæs Melning finder man Afficiiteten gøre sig gældende, og selv de, som pjele a holde sig tilbage og se Tiden an, begynde allerede at se sig om og gøre Bud, rigtig nok en 10—15 pCt. under Markedspriserne men de er dog møble frem og vil se. Hænden forbyr deres Bud. Af Kjøllig Salg er allerede affluet. I London er Omfæiningen nu ret aktiv, og Salgene er lige saa godt besøgte af Folk, der virtuel vil købe, som noget foregaaende. Ar paa denne Tid, hvorhos Børerne holder sig. Ringere Realiteter af nordtaliens far da, endnu erholdes under Upporriens

Et mærkeligt Fund blev i Slutningen af Januar gjort Nord for Obelisken ved Indgangen til det store Tempel i Karnak i Egypten. Nogle Arabere, der var beskæftigede med at flaa Affe ud under Ruinerne for at gøde Landet dermed, fandt ved denne Lejlighed paa en Riste af Sandsten. I denne fandtes der en faabelig Figur af en loindelig „Gippopotamus“, hugget i grønt Basalt, paa eldgammelt Nilsoprethaaende Stilling og med et Symbol paa begge Sider. Monumentet er tillige med den Glabe, hvorpaa det Raar, tre Guldbrøjt og udarbejdet med beundringsværdig Harmoni i Forholdene og rundtom poleret. En lang Hieroglyff-Strift løber ned ad Ryggen, og en anden er anbragt paa Pigrens Hodyffe. Indskriften paa Ryggen er meget udført. Billedet selv er et Rært i fuldendt Kunststil og overgaar endog den meget omtalte grønne „Basaltto“ fra samme

Vi omtalte Lejlighedsvis for nogen Tid siden den Raastand, som er bleven fremkal-
det af afstillede Ar tilbagse af den engelske
Præst Wallis, og som gaar ud paa, at
Menneskene, hvis de ikke ved det Næring,
Krig, Pest og lignende Ulykker uafslæbt
decimeredes, vilde somers sig saa stærkt,
at det blev umuligt for dem Alle at ekxi-
stere. Befolkningen har, efter hans Re-
ning, en langt større Tendens til at for-
øges, end Næringsmidternes Masse, og,
naar vi ikke tal usædte os for at komme
til at øde hverandre op, vil det være nød-
vendigt, at Enhver paalægger sig et stærkt
Baad med Hen syn til at Riste Familie,
hvorfor han da ogsaa navnlig trer mod
Arbejdernes tidlige Udskeber.

At Menneskene, naar de kommer under uplydte og runde Kioskitaar, ubvilfer en forfærdende Sæne til at mangfoldiggøre sig, deri har Walthus uimodigelig Ret: Et Blif paa Rybgyggerne i Amerika saa vel som paa Bræsterne i Danmark vil være tilfredsellig til at gobigere del. Det er ligeledes rigtig, at Forvægelsen i Jordens Probuitionerne ikke let, saavidt vi formeek at bedømme det, vilde kunne holde Skridt med en almindelig Sigten i Familiernes Frugtbarehed. Men det er umuligt at sige, hvilke Midler betindat der vil kunne opdages i Tidernes Lob; det er umuligt at forbulle, om maasse ikke hele den Proces, der foregaar ved Hjælp af Planter og Dyretiget, og hvorved saakaldte uorganiske Stoffer ombannes til Fædemidler for Mennesket, vil blive overskødig, saa at vi kan drøge Næringen ud af Jordstørpen uden først at labe den forvandle sig til Korn o. s. v. Endelig er det ogsaa et meget stort Spørgsmaal, om der i en Slægt som Menneskets birkelig ligger en ubegrænset Sæne til at formere sig. Vi nære: uægtelig den Tro, at hvis Samfundet birkelig i en helbig Tidperiode titling megel stærkt, vilde de enkelte Individers Sæne til at forplante sig aftage i samme Forhold.

Men disse Paasfænde skal vi senere nærmere begrunde. En Ting er i al Fald sikker, og det er, at vi ikke for Øjeblikket behøver at frygte for at maatte „hænge dem røde Rygte ud“ her paa Jorden og „fræde os Tilgang.“ Disse Befolkningerne i enkelte Lande lever for indtækt, ja endda som navnlig i Sædien og Belgien, da er det ene og alene deres egen eller deres dumme Regterings Stykke, i det gives et Middel herimod, som i det første helbre Nærhunde vil være sublimtkommen tilstrækkelig, nemlig Udvandringen.

Det er et gammelt Middel. Da for
Kartufinder stien Niens Sletter blev for
snævre for de skaffte Gødt-Aag, væltede disse
sig i hundredeaarige Følgesanbringer ind
gennem „Europas Porte“ og besatte saa at
sige hele Europa. Da senere de nordvres-
periske „Gimber og Teutoner“ trykkes af
Hungerkæb, drog de i vældige Stæder ned
mod det romerske Nige for at finde deres
Løb under Legionernes Sværd. Da end-
elig „den nye Verden“ opdagedes, blev den
et Tilflugtssted for religiøse og politiske
Fritænkere, der ikke havde Lyk til at lade
sig anbeligst forvinde af Præster og ab-
solutistiske Despoter.

Men medens indtil for ganske nylig
Udvaadningen til Amerika nærmest havde
Karakteren af at være det sidste forvib-
lede Middel for den Enkeltne, der af en eller
anden Grund var kommen paa Rant med
sin tidligere Omtæds, saa har den, istædt
være de bedre Kommunikationsmidler, i
Nutiden gjort sig en hel anden Opfatelse
gældende, idet hele Løb af Besigtninger
har søgt at raabe Bod paa en øjeblikkelig
Overløb af Arbejdsstyrke ved at søge nye
Stem i Amerikas Udsøe eller paa det
endelige Sletter.

Er det et Middel da virkelig af nogen
Værdi, og hvorledes stemmer det overens
med vore socialistiske Grundfæstninger?

*) Fædrelandet er overalt, hvor der er godt at være.